

INTIMITA
Hanif Kureishi

premedia

Hanif Kureishi

INTIMITA

Z angličtiny přeložila Zuhaira Kuzmová

—————
tiché vodo
—————
MIFUSA

Edícia svetovej beletrie Tichá voda, šiesty zväzok

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vyšla aj vďaka nášmu spojeniu s **582**_{sk}

Hanif Kureishi: Intimita

Druhé vydanie

Copyright © 1998, Hanif Kureishi

All rights reserved

Translation © Lubomíra Kuzmová, 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2017

ISBN 978-80-8159-529-5

Toto je najsmutnejšia noc v mojom živote, pretože odchádzam a už sa nevrátim. Zajtra ráno, keď žena, s ktorou žijem šesť rokov, odíde do roboty na bicykli a pestúnka vezme naše deti do parku, zbalím si do kufru zopár vecí, vytratím sa z domu, dúfajúc, že si ma nikto nevšimne a odveziem sa metrom k Viktorovi. Uňho budem nevedno ako dlho prespávať na zemi v miniatúrnej izbe pri kuchyni, ktorú mi láskavo ponúkol. Každé ráno odložím úzky matrac do kumbálu. Zatuchnutý paplón natlačím do periniaka. Van- kúše vrátim na pohovku.

Do tohto života sa už nikdy nevrátim. Nemôžem. Možno by som jej mal nechať odkaz. „Drahá Susan, odchádzam navždy...“ Možno bude lepšie, ak zavolám zajtra poobede. Alebo by som sa mohol zastaviť cez víkend. Podrobnosti som si ešte nepremyslel. Takmer určite jej o svojich úmysloch nepoviem dnes večer ani v noci. Odložím to na neskôr. Prečo? Pretože slová sú činy, a keď ich vyslovíme, začnú sa diať veci. Keď nám raz vyklízu z úst, nemožno ich zviať späť. Stane sa čosi nezvratné a ja mám strach a cítim sa neisto. V skutočnosti sa celý trasiem, vlastne som sa triasol celé odpoludnie, celý deň.

Toto je teda posledný večer, ktorý sme spolu mohli stráviť ako nevinná, úplná, ideálna rodina; je to moja posledná noc so ženou, ktorú poznám desať rokov, o ktorej viem takmer

všetko a ktorej mám dosť. Onedlho sa z nás stanú cudzinci. Vlastne nie, čosi také nie je možné. Ublížiť niekomu je akt nechcenej intimity. Stanú sa z nás nebezpeční známi so spoločnou minulosťou. Keď ma prvý raz chytila za plece – radšej som sa mal odvrátiť. Prečo som to len neurobil? Tolko premárneného času a citov. Ona sa podobne vyjadřila o mne. Myslíme to však vážne? Vo všetkých otázkach som prinajmenšom rozpoltený.

Opiem sa o okraj vane a pozorujem svojich synov, jedného päťročného a druhého dvojročného, ako sedia každý na svojom konci. Na hladine sa vznášajú hračky, plastové zvieratka a fľašky, a oni si džavocujú sami pre seba i jeden pre druhého, pre zmenu nefňukajú ani sa nebijú. Sú živí a energickí a ľudia vravia, aké sú to šťastné a srdečné deti. Dnes ráno, než som odišiel z domu a zavrel dvere, uvedomujúc si, že si to musím v hlave ešte trochu urovnať, mi starší syn, doprosujúc sa ďalšej pusy, povedal: „Ocko, ja mám všetkých rád.“

Zajtra urobím niečo, čo im ublíži a čo ich poznamená na celý život.

Držím v ruke tepláky, sivé tričko, modré traky a policajnú prilbu mladšieho syna. Keď jeho šaty hádzem do koša na špinavú bielizeň, rozrušia ma zvuky zvonka. Zadržím dych.

Tak skoro!

Tlačí bicykel do haly. Skladá z neho nákupné tašky.

Už niekoľko mesiacov a najmä posledné dni, neustále, pri každej svojej činnosti – pri práci, pri rozhovoroch, na autobusovej zastávke – zvažujem tento rozvrat zo všetkých uhlov. Niekoľko ráz som zabudol vystúpiť alebo som sa ocitol na známom mieste, ktoré som nespoznal. Stáva sa mi, že neviem, kde som, čo je občas príjemne náročná skúsenosť. V týchto dňoch však mávam pocit, že je všetko hore nohami.

Snažil som sa presvedčiť sám seba, že človek môže druhému ublížiť aj horšie než tým, že ho opustí. Opustiť niekoho je síce smutné, ale nemusí to byť tragédia. Ak by sme v živote nič nenechali alebo nikoho neopustili, nevznikol by priestor na nič nové. Posunúť sa v živote ďalej znamená, pravdaže, spreneveriť sa – ostatným, minulosti, niekdajším predstavám o sebe samom. Možnože by mal každý deň obsahovať aspoň jednu podstatnú neveru či nutnú zradu. Bol by to optimistický, nádejný čin, ktorý by zaručoval vieru v budúcnosť – dokazoval by, že sa veci môžu nielen zmeniť, ale aj zlepšiť.

A preto sa chystám vymeniť Susan, deti, dom a záhradu plnú konope a rozkvitnutých čerešní, na ktoré dovidím z okna kúpeľne, za zaprášený kút u Victora, kde bude ustavičný prievan.

Victor pred ôsmimi rokmi opustil svoju ženu. Odvtedy mal – až na čínsku prostitútku, ktorá hrala na klavíri nahá a na schôdzky si nosila všetky svoje osobné veci –, iba neuspokojivé lásky. Keď zazvoní telefón, vyplašene sa zavrtí a dumá, aká hanba sa naňho valí a z ktorej strany. Victor totiž ženám dokáže dať nádej, ak ich aj nedokáže uspokojiť.

V krčmách a reštauráciách sa cítim príjemnejšie. Musím povedať, že keď Victor nesedí v tme s vpadnutými očami a zreničkami rozšírenými od hnevu a údivu, vie byť bezstarostný, priam až zábavný. Je mu jedno, či mlčím alebo rozprávam. Už si zvykol, že skáčem z jednej témy na druhú, vedený prirodzeným chodom svojej mysle. Keď sa ho opýtam, prečo ho žena ešte vždy nenávidí, odpovie mi. Tak ako moje deti, aj ja si cením dobrý príbeh, najmä ak ho už poznám. Zaujíma ma každý detail a celková atmosféra. Victor však rozpráva pomaly, ako to niektorí Angličania majú vo zvyku. Často netuším, či iba čaká, kedy z neho

vypadne ďalšie slovo alebo či už náhodou nezmlkne navždy. Také pauzy môžem iba uvítať ako príležitosti na zasnenie sa. Budú mi však monológy a pauzy, prievan a krčmy vyhovovať každý deň?

Susan je už v izbe.

Povie: „Prečo nikdy nezavrieš kúpeľňové dvere?“

„Čo?“

„Prečo?“

Žiadny dôvod mi nenapadá.

Oduševnene bozkáva deti. Zbožňujem jej zápal pre ne. Keď sa rozprávame o niečom podstatnom, rozprávame sa o nich, o tom, čo povedali alebo urobili, akoby boli vášňou, ktorú vieme precítiť či pochopiť iba my dvaja.

Mňa sa Susan nedotkne, len nastaví líce pár centimetrov od mojich pier, takže keď ju chcem pobožkať, musím sa nakloniť dopredu, čím nás oboch ponížim. Voniam parfumom a ulicou.

Odíde sa prezliecť a vráti sa v rifliah a mikine, s dvoma pohármi vína.

„Ahoj, ako sa máš?“

Pozrie sa na mňa prísne, aby som si ju všimol. Cítim, ako sa mi sťahuje celé telo a ako sa scvrkávam.

„Dobre,“ odvetím.

Prikývnem a usmejem sa. Všimla si dnes v mojej tvári nejakú zmenu? Prezradil som sa? Určite vyzerám zničené. Väčšinou si pred stretnutím s ňou pripravím dve-tri vhodné témy, akoby som šiel na skúšku. Obviňuje ma totiž, že keď som s ňou, mlčím. Keby len vedela, ako sa vo svojom vnútri zajakávam. Dnes som si nič nenacvičil, cítil som sa príliš horúčkovo. Obzvlášť odpoľudnie bolo ťažké. A ticho, podobne ako tma, vie byť láskavé; aj ticho je jazyk. Manželia vedia, prečo sa nerozprávajú.

Hovorí o tom, ako ju jej kolegovia v práci sklamali.

„Nie sú dosť dobrí,“ povie.

„Vážne?“

Odkedy má vydavateľstvo nového majiteľa, je to pre ňu ťažké. Susan je v každom prípade žena prudkých citov, buď prejavuje nechuť alebo nadšenie. Väčšinou nechuť. Ostatní ľudia vrátane mňa ju rozčuľujú a frustrujú. Znepokojuje ma, že som nútený jej pocity zdieľať, hoci tých ľudí nepoznám. Keď rozpráva, zrazu si uvedomím, prečo nechávam kúpeľňové dvere otvorené. Keď som s ňou v jednej miestnosti príliš dlho, mám nutkanie urobiť niečo, čo zastaví jej hnev. Nikdy však neviem, čo, a zakrátko mám pocit, že ma mláti a tlačí do kúta.

Voda vo vani odteká pomaly, pretože jej v tom bránia hračky. Chlapci zostanú sedieť, kým všetka voda nezmizne a potom si zo zvyšnej peny robia fúzy a klobúky. Nakoniec menšieho zodvihnem na ruky. Susan vezme väčšieho.

Zamotáme ich do hrubých osušiek s kapucňou. S mokrými vlasmi a kvapkami vody na krku a keďže sú takí unavení, vyzerajú ako zmenšeniny boxerov po zápase. Vyjednávajú o tom, aké pyžamo si oblečú. Menší chce jedine tričko s Batmanom. Zdá sa, že sa naučili byť sebavedomí už v ranom veku. Zrejme to majú po nás.

Susan podá mladšiemu synovi fľašku, ten si ju drží pri ústach oboma rukami ako trubač. Pozorujem ju, ako ho hladí po vlasoch, bozkáva mu buclaté pršteky a štekli ho na brušku. On sa chichoce a krúti. Ľudia pôsobia tak nevinne, keď nečakajú, že im niekto ublíži. Ako by mohol niekto ich nevinnosť narušiť a sám seba pri tom nepoškodiť? Keď som mal osem-deväť rokov, v triede sedel vedľa mňa smradľavý chlapec z chudobnej rodiny. Jedného dňa, keď

sme všetci stáli, pošmykla sa mu noha za lavicu. Úmyselne som lavicou trhol a nohu mu pricvikol. Výraz v jeho tvári plný nevysvetliteľnej a nečakanej bolesti mám v živej pamäti. Človek sa môže rozhodnúť, či bude druhým robiť zle alebo dobre.

Znesieme deti na prízemie a ony potom vylihujú na vankúšoch, bezstarostne cmúľajú cumlíky a privretými očami pozerajú Čarodejníka z krajiny Oz. Vyzerajú ako dvaja šviháci na poli, fajčiari cigary v horúci deň. Pýtajú si zázvorové sušienky, akoby som bol ich sluha. Prinesiem ich z kuchyne, Susan si ma nevšímne. Chlapci naťahujú svoje pažravé pršteký, neodvracajúc hlavy od televízora. Počas filmu si nielen pomrmlávajú dialógy, ale aj napodobňujú zvukové efekty. Po chvíli pozbieram omrvinky a po krátkom rozmýšľaní, čo s nimi, ich hodím do kúta.

Susan niečo chystá v kuchyni, počúva pri tom rádio a pozerá sa von do záhrady. Robí to s potešením. V detstve okúsila, podobne ako ja, prevažne nepríjemný rodinný život. Teraz sa všemožne snaží kupovať kvalitné potraviny a chutne variť. Dokonca aj keď máme hotové jedlo z ulice, nedovolí nám ho konzumovať nad novinami, detskými knihami či poštou. Pripraví servítky, zapáli sviečky a otvorí fľašu vína, a trvá na tom, že si všetci spolu riadne sadneme k rodinnému stolu, čo zahŕňa nervózne ticho i ostré hádky.

Rada chodí na dražby, kde nakupuje výnimočné obrazy, reprodukcie a nábytok, často s ošúchaným zamatom na niektorej z častí. Doma máme veľa lúč, vankúšov a závesov, z ktorých niektoré visia uprostred izby, akoby sa malo začať divadelné predstavenie, a na ktoré sa chlapci vešajú, v čom sa im snažím zabrániť. V každej izbe sú hlboké kreslá, televízory, telefóny, klavíry, hudobné prehrávače

a najnovšie časopisy a knihy. Väčšina ľudí takúto hojnosť a pohodlie nepozná.

Doma sa necítim ako doma. Ráno to všetko opustím. Navždy. Zbohom.

Sedím na zemi vedľa chlapcov a pokúšam sa rozopnúť si opasok, konečne sa mi ho podarí uchopiť medzi ovisnutými záhybmi brucha. Pre zmenu nevezmem do ruky noviny, ani si nepozriem film, namiesto toho pozorujem synov, ich nohy, uši, oči. Dnes večer, keď tu zároveň som a nie som – už teraz sa zo mňa stáva duch – si ani nevy-pijem, ani sa nezdrogujem, ani sa nepohádam. Musím si uvedomovať všetko okolo seba. Chcem si v mysli vytvoriť obraz, ku ktorému sa budem môcť vrátiť, keď budem u Viktora. Bude to prvá z toho mála vecí, ktoré si dnes v noci vezmem so sebou.

Odrazu mám pocit, že ma napína a pritlačím si ruku na ústa. Prejde ma to. No vzápätí sa mi chce zavýjať! Mám pocit, akoby som bol v lietadle, ktoré sa prudko rúti k zemi. Budem sa s deťmi vídať tak často, ako len budem môcť, ale všeličo mi bude chýbať. Zmätok rodinného života: ako si detskými hláskami pospevujú svoju skatologickú verziu Pikniku medvedíkov; ako ich pozorujem, keď pozerajú televíziu cez nový ďalekohľad; ako všetci traja tancujeme na Rolling Stones, starší nebezpečne balansujúc na konferenčnom stolíku, mladší poskakujúc po gauči; ako sa na bicykli odo mňa s vreskotom vzdávajú; ako sa v slnečný deň prechádzajú po ulici s dáždňikmi a pohmkávajú si Singing in the Rain. Raz, keď bol starší chlapec ešte bá-bätko, vyvracal sa mi do topánky a ja som si to všimol až v taxíku cestou na letisko.

Keď prídem domov a deti tu nie sú, dokonca aj keď mám veľa roboty, zvyknem sa prechádzať z jednej izby do

druhej, akoby som čakal, že sa ich tváre zjavia vo dverách a ich chaotická energia oživí svet.

Čo by už len mohlo byť dôležitejšie? Stratený uprostred svojho života a vôbec doma, čo asi tak získam, keď sa tohto všetkého vzdám? Mám bohaté citové zážitky s mužmi, ženami, kolegami, rodičmi, známymi. Roky som čítal, premýšľal a zhováral sa. Ako mi to dnes v noci pomôže? Možno by som mal byť hrdý na to, že som sa neviazal na veci a som teda voľný a dostatočne slobodný ráno odísť. Ale od čoho som slobodný? Najväčšou slobodou je istotne rozhodnúť sa slobodne, vzdať sa slobody pre povinnosti, ktoré človeka pútajú k životu – urobiť záväzok.

Tento zmätok ma nenechá na pokoji. Do rána však musím mať v určitých veciach jasno. Nesmiem upadnúť do sebalútosti, aspoň nie na dlhšie, než je nutné. Zistil som, že ma nefrustrujú moje nálady, ale hĺbka a neurčitosť ich trvania. Stačí, že sa cítim trochu nesvoj a už sa obávam ročnej depresie. Keď sa mi bývalá frajerka Nina zdala chladná a nahnevaná, bol som presvedčený, že sa odo mňa navždy odvrátila.

Dnes v noci prevláda v mojich pocitoch strach z budúcnosti. Dalo by sa povedať, že je lepšie aspoň sa niečoho báť než sa nudiť, a život bez lásky je jedna dlhá nuda. Mám síce strach, ale nie som cynický. Snažím sa byť odhodlaný. Dnes v noci, nemajte obavy, všetko sa na zlé obráti.

Mal by som okrem toho porozmýšľať, čo mám na živote a ľuďoch rád. V opačnom prípade premením vlastnú budúcnosť na spúšť, vopred si zničím všetky možnosti. Je ľahké zabiť sa a neumrieť pri tom. Bohužiaľ, kým sa človek dostane do budúcnosti, musí najprv prežiť prítomnosť.

Ako som nad týmito vecami uvažoval, myslel som na viacerých ľuďoch, ktorí sa mi zdajú deprimovaní po väčšinu svojho života a stav relatívneho nešťastia už prijali za svoj

osud. Koľko času som premárnil nespočetnými depresiami? Minimálne tri roky. Čo je zrejme dlhšia doba než všetko potešenie zo sexu dokopy.

Povzbudzujem sa tým, že si predstavujem, aké radosti čakajú na slobodného muža v Londýne, na čo sa môžem tešiť. Synovia zodvihnú hlavu, pretože sa chichocem sám pre seba. Niektorý večer zájde Victor do baru, stretne sa so ženou, ktorá má na jazyku pírsing a pozve ho do svojho loftu v East Ende. Rada sa dáva zväzovať; má na to pomôcky. Pírsingom blúdi po jeho miešku tak ako, slovami Victora, slimák, ktorý má namiesto hlavy guľkové ložisko. Zabávajú sa tým, že kľúče niekam založia. Victora páli zadok.

Na druhý deň zavolá v nekresťanskú hodinu a nalieha, aby sme spolu zašli na raňajky, kde by mi o tom mohol porozprávať. Oznámim mu, že pestúnka, ako to už u pestúnok býva, stratila chuť do života a že ťažko zoženiem opatrovatelku tak skoro ráno. Nakoniec však do kaviarne dorazím, celý šťastný, že som vypadol a že mi niekto pripraví raňajky, takže nebudem musieť ako zvyčajne pobehovať po kuchyni s hriankami s džemom, ktoré zákonite končia na podlahe dole hlavou.

Victor nevynechá jediný detail.

„A čo si robil ty?“ opýta sa napokon, zdvorilo.

Vzdychnem si. V starej teplákovej súprave som sa váľal v posteli, popíjal pivo, kašlal, fajčil a so slúchadlami na ušiach počúval Beethovenove neskoré kvarteta.

Victor sa s tou ženou už nikdy nestretne. Po nociach väčšinou pozerá televíziu sám, na kolenách má položenú tácku s klobásou a hranolčekmi, vedľa seba nakladanú cibulu v kyslom náleve.

Iný priateľ: tučný alkoholik v strednom veku, účtovník. Závidel som mu jeho nadšenie, keď mi vykladal o živote,

v ktorom mu momentálne bránilo manželstvo. V mladosti veľa pracoval, takže vtedy si nestihol pubertálnu slobodu užiť poriadne. Opustí ženu, nakúpi si spodnú bielizeň, vodu po holení, manžetové gombíky, náramok a farbu na vlasy. Predvedie sa mi.

Vyvalím oči, padne mi sánka.

Napokon poviem: „Tak dobre si ešte nevyzeral.“

„Vďaka za povzbudivé slová, ako vždy,“ odvetí. „Ďakujem ti, ďakujem.“

Podáme si ruky a on sa vydá do klubov pre osamelých a barov pre rozvedených. Zoznámi sa s nejakou ženskou, ale tá ho chce iba v manželskej posteli, aby rozčúlila manžela. Zoznámi sa s ďalšou. Niekoho mi pripomínaš, povie mu; ukáže sa, že jej pripomína istého funebráka. Môj rozzúrený priateľ odpovie, že po jej telo si neprišiel. Čoskoro si uvedomí, že v tomto veku mu oveľa viac než kedysi záleží na tom, s kým trávi čas. Čo chcel vtedy, teraz už nechce. Tiež si všimne, že čím sú ľudia starší, tým sú výstrednejší, a že s mnohými nie je ľahké vychádzať.

„Mám sa vrátiť k svojej žene?“ opýta sa.

„Skús,“ odvetím. Ten pravý sa ozval.

Ona však naňho hľadí podozrievavo, pýta sa, prečo má fialové vlasy a či si dal na náramok vyryť svoje meno preto, aby ho po nehode vedeli identifikovať. Prišla na to, že život je možný aj bez neho.

Chlapci zaspali. Vynesiem ich hore, po jednom. Ležia vedľa seba pod farebnými paplónmi. Chystám sa ich pobozkať, keď si zrazu všimnem, že majú otvorené oči. Hrozím sa, že chytia druhý dych. Som liberálny rodič, ktorý sa bojí, že by sa mohol príležitostne rozčúliť. Vždy ľutujem každé jedno nadbytočné obmedzenie. Bol by som nerád, keby

sa ma báli; bol by som nerád, keby sa kohokoľvek báli. Nechcem v nich nič zlomiť ani odradiť. Občas však chcem, aby pochopili, že tu rozhodujem ja. Onedlho už poskakujú po posteliach. Keď sa vyberú k dverám a ja ich nestihnem zastaviť, pretože som príliš unavený, som nútený zvýšiť hlas. Nechápem, ako sa spánku môžu toľko vzpierať. Najväčším potešením mojich dní je už celé mesiace túžobné očakávanie bezvedomia. Aspoň že je im za každým uplynutým dňom ľúto ináč než mne. Dnes večer chceme to isté, moji chlapani i ja: viac života.

„Ak vydržíte ležať potichu, budem vám čítať,“ poviem.

Nedôverčivo sa na mňa pozerajú, ja však vezmem knižku a usalaším sa medzi nimi. Naťahujú sa cezo mňa, občas sa navzájom kopnú.

Je to krutá rozprávka, tak ako väčšina rozprávok pre deti a vystupuje v nej drevorubač, tak ako vo väčšine rozprávok. Týka sa však, pochopiteľne, tradičnej rodiny, od ktorej otec neušiel. Chlapani ju poznajú tak dobre, že vedia, keď niečo preskočím alebo si niečo vymyslím. Keď prestanú kľásť otázky, knižku položím, vykradnem sa z izby a zhasnem. Potom sa vrátim, nájdem ich s tvármi ponorenými do vankúšov a pobožkám ich. Pred dverami počúvam, ako dýchajú. Keby som tu len mohol stáť celú noc. Potom počujem, ako si šepkajú a chichocú sa.

Babské poverky; stará rozprávka.

Od začiatku, počínajúc dievčatami v škole a obzvlášť učiteľkami som pri pohľade na ženy v obchodoch, na ulici, v autobuse, na večierkoch rozmýšľal, aké by to s nimi bolo a aké rozkoše by sme spolu mohli roznieť. V škole som učiteľke hádzal pod stôl ceruzku, aby som sa mohol pripláziť a prezrieť si jej nohy. Nesústavnosť vzdelávacieho

systému vo mne vyvolala nadšený záujem o dievčenské sukne – o látky a textúry a o to, či sú zvlnené, voľné alebo priliehavé, a na ktorých miestach. Sukne, podobne ako neskôr divadelné opony vo mne vzbudzovali zvedavosť. Chcel som vedieť, čo je pod nimi. Bolo treba čakať, ale možnosti existovali. Sukňa bola dočasná vec; predmet sám osebe a zároveň spôsob, ako sa dostať niekam inam. Toto sa pre mňa stalo paradigmou dôležitého poznania. Svet je sukňa, ktorú chcem nadvihnúť.

Neskôr som si predstavoval, že pri každej žene môžem začať odznova. Minulosť neexistovala. Na nejaký čas som sa mohol stať iným človekom, ak aj nie novým. Tiež som sa ženami chránil pred ostatnými ľuďmi. V objatí šepkajúcej ženy, ktorá ma chcela, som si vedel svet držať od tela, nech už som bol kdekoľvek. Vedel som netúžiť po iných ženách. Zároveň som si nechával otvorené možnosti; túžba po iných ženách ma chránila pred zraniteľnosťou a náchylnosťou milovať len jednu jedinú. Hlboké poznanie má svoje riziká.

Niet divu, že Susan je jediná žena, okrem matky, s ktorou neviem robiť prakticky nič. Avšak teraz, keď som si istý, že sa so ženami viem rozprávať a pritom sa nebať, že po nich zatúžim, nie som si istý, či sa ešte viem niekoho dotýkať tak ako kedysi – ľahkovážne. Po určitom veku už sex nemôže byť náhodný. Tak málo by som žiadať nemohol. Položiť ruku na niečie telo či pritisnúť ústa na niečie pery – aký je to len záväzok! Niekoho si vybrať znamená odkryť jeden celý život. A tomu niekomu dovoliť, aby odkryl vás!

Práve to sa mi možno stalo s Ninou. Jedného dňa okolo vás prejde dievča a vy ho chcete. Ten okamih som si premietol nespočetne veľa rás. Premietali sme si ho spolu opakovane, s radosťou i s údivom. Pamätám sa, aká bola

vysoká a štíhla; a ako to mnou zalomcovalo, tak divoko zalomcovalo, keď sme sa stretli – a stretli. Mala v sebe niečo, čo zmenilo všetko. Lenže ja som po ženách túžil aj predtým, a o nej som nevedel nič. Bola z iného sveta. Po určitom veku nechcete, aby sa veci diali náhodne. Chcete veriť, že viete, čo robíte. To možno vysvetľuje moje konanie.

Môj mladý priateľ Ian, ktorý je gej, so mnou rád v lete postával pred stanicami metra, kde som okolo obeda, keď som už mal za sebou celodennú prácu, sledoval hlúčky dievčat. Určité miesta boli sľubnejšie než iné. Ian to nazýval „obrazom impotencie“. V jeho prípade sa vymenili pohľady a už odchádzal, zatiaľ čo ja som čakal niekde v kaviarni. Niekedy pretiahol aj päť ľudí denne, pchajúc ruku až po lakeť do mužov, ktorých tváre nikdy nevidel. Každú noc v týždni sa niekde konali orgie, na ktorých sa zúčastňoval.

„Nikdy som nechápal, prečo vy heteráci narobíte toľko kriku okolo nevery,“ vravieval. „Je to len trtkanie.“

„Trtkanie niečo znamená,“ zvykol som odvetiť. Ale čo? A vzápätí som dodal: „Pretože kde má byť krása, musí byť aj tajomno.“

„Kde sú prítomní ľudia, tam je vždy aj tajomno,“ znela jeho odpoveď.

Susan už prestrela na stôl. Otvorím víno a nalejem. Predavač vo vinotéke tvrdil, že je to víno, ktoré sa pije ľahko. Mne sa v týchto dňoch všetko pije ľahko.

Prinesie jedlo a položí ho na stôl. Prebehnem zrakom po novinách. Počas večere zapne televízor, nasadí si okuliare a nakloní sa dopredu, aby si mohla pozrieť telenovelu.

„Preboha,“ povie, keď sa niečo stane.

Hluk z televízora sa mi vrýva do hlavy. Povedali by ste